

Марії

Сосюра Володимир Миколайович

Якби помножити любов усіх людей,
ту, що була, що є й що потім буде,
то буде ніч. Моя ж любов — як день,
не знають ще чуття такого люди.

Якби зібрати з неба всі зірки
і всі сонця з усіх небес на світі, —
моя любов горітиме яркіш
за всі сонця, на тисячі століттів.

Якби зірвать квітки з усіх планет,
що вітер їх під зорями колише, —
моя любов пахтітиме міцніше
над квіти всі, крізь років вічний лет.

Якби зібрать красунь усіх віків,
повз мене хай ідуть вони без краю, —
Марії я на них не проміняю,
ні одній з них не вклониться мій спів.

Хай очі їх зіллються в зір один,
і в серце зір цей буде хай світити, —
зачарувать мене не зможе він —
твоїх очей йому не замінити.

З яких зірок злетіла ти сюди,
така ясна, що спів про тебе лине?
Світи ж мені, світи мені завжди,
над зорі всі, зоря моя єдина!

1931

Постійна адреса: http://ukrlit.org/sosiura_volodymyr_mykolaiovych/marii